

Welterusten

Elke dag weer genoot Lynn van de laatste minuten van de dag. Ze had net Renee uitgewuifd, ze had voor haar zoon nog wat eten klaargemaakt en nu, terwijl ze slaperig bij haar bed stond, wist ze, dat ze niets meer hoefde te doen. Ze kon gaan liggen en haar ogen sluiten. Dat was een bijzonder prettig gevoel. Heerlijk, gewoon.

De telefoon rinkelde, maar ze was niet van plan om de dag nog verder op te rekken. Het was al nacht, ze ging naar bed en ze genoot alvast van de rust. Met gesloten ogen bracht ze de hoorn naar haar oor. Het kon alleen maar Renee zijn.

- Mja?

- Sliep je?

- Bijna. Ben je wat vergeten?

- Ja, mijn boodschappen. Die zitten in de tas op je balkon. Wil je de vleeswaren in de koelkast doen?

Morgen wordt het warmer en de zon staat al vroeg op het balkon. Anders had ik je niet gebeld.

- Is goed, Renee. Welterusten.

- Je klinkt een beetje wazig.

- Ik ben ontspannen.

- Wat jij wilt. Ben je morgen in de namiddag thuis? Dan haal ik na mijn werk de boodschappen op.

- Bel je vanuit de auto?

- Ja, natuurlijk. Zo snel ben ik niet thuis.

- Oké, kom morgen je boodschappen maar halen.

- Goed, tot morgen.

- Tot morgen.

- Welterusten.

- Ik doe mijn best. Dag.

Lynn legde de hoorn neer en opende haar ogen. Ze zocht om zich heen naar iets warmes, maar besloot toen in haar lange T-shirt het balkon op te gaan.

In de vroege lente waren de nachten nog fris. Of ronduit koud.

- Koud... koud... stamelde Lynn, die zo vlug mogelijk met de boodschappen naar binnen wilde. Bij de balkondeur stond echter een tuinstoel in de weg.

- Sodemieter op, zei ze, en ze schopte de stoel opzij.

- Auw, godver...

Eenmaal binnen liep ze mank naar de keuken, waar ze de vleeswaren en een pak melk uit de tas haalde. Ze hield het pak melk tegen de grote teen van haar rechtervoet. Die zag een beetje rood.

Zalig, haar eigen bedje, waar ze heel wat plezierige momenten had mogen beleven. Er is niets zo fijn als in bed liggen, dacht ze, terwijl ze naar het lichtknopje boven haar bed reikte. De mooiste boeken had ze in bed gelezen, onder het genot van een kopje warme thee. Heerlijk, gewoon.

Maar nu was ze moe. In het donker keek ze omhoog. Ze wilde het behaaglijke gevoel nog even vasthouden, maar als ze te lang wakker zou blijven, kon ze niet meer slapen.

De telefoon ging dan wel weer over, maar dat maakte niet uit. Ze zou dadelijk geen tijd meer verspillen aan het plafond. Het was zo wel genoeg geweest. Vergetelheid, ik ben onderweg.

- Lynn?

- Mam?

- Ja, ik dacht, ik bel maar even, want misschien ben je het vergeten.

- Wat ben ik vergeten, mam?

- Je zou vanavond toch langskomen?

- Vanavond? Nee, mam, ik ben gisteravond al geweest.

- Ben jij gisteravond hier geweest?

- Gisteravond ben ik bij jou geweest, zoals afgesproken.

- O, ik dacht al, waar blijft ze?

- En anders zou ik toch niet meer komen. Het is kwart voor twee.

- Kwart voor twee?! Het is toch geen kwart voor twee?

Lynn zuchtte. Ze raakte haar doezeligheid kwijt.

- Hoe laat is het dan volgens jou, denk je?

- Ongeveer tien over negen.

- Nou ja, je hebt in ieder geval je gehoorapparaat in. Zet je bril ook eens op.

- Ik heb altijd mijn gehoorapparaat in als ik jou bel, anders schreeuw je zo.

- Je bril, mam.

- Een ogenblikje...

- Ik wacht.

Ze geeuwde en keek naar de vlekken die ze in het duister zag. Er speelt zich een hoop af in je ogen, dacht ze. Misschien ontstaan zo dromen.

Het begon binnen fris te worden, maar dat was best fijn. In een frisse kamer sliep ze beter.

- Ik snap er niks meer van, zei haar moeder. Misschien ben ik in slaap gevallen.

- Dat weet ik wel zeker. En als je verstandig bent, ga je naar bed en slaap je daar verder.

- Het is ook veel te donker.

- Of te weinig licht. Zeg, ik hang op, want ik wil gaan slapen.

- Sliep je dan nog niet?

- Nee, net niet. Ik lag al wel in bed.

- Om kwart voor twee? Je gaat veel te laat slapen, Lynn.

- Valt wel mee, ik hoef er niet vroeg uit.

- Ja, maar dan nog. Weet je wel dat elke minuut voor twaalf uur dubbel telt?

- Bakerpraatjes.

- Nee, dat zijn geen bakerpraatjes. Ik vond al dat je er slecht uitzag.

- Je had gisteren je bril niet op, dus kon je dat niet zien.

- Dat zag ik wel. Zo slecht zie je er uit, dat ik het zonder bril nog kan zien.

- Mam, het zal allemaal wel, maar ik heb geen zin in een discussie om twee uur 's nachts.

- Is het al twee uur?

- Bijna twee uur. Ik ga slapen.

- Ik ga dadelijk ook slapen. Maar ik moet eerst mijn slaapmiddel nog innemen.

- Dan is het maar goed dat je wakker bent geworden.

- Ja.

- Nou... welterusten dan maar.

- Welterusten, Lynn. En meteen gaan slapen, hoor.

- Doe ik. Dag, mam.

- Niet stiekem opblijven.

- Ik zal mezelf forceren. Welterusten.

- Slaap lekker.

Ze draaide zich nog eens om. Doezelig was ze niet meer, wel heel erg moe. Glimlachend dacht ze aan een tekenfilm die ze laatst had gezien. Een kat lag de hele nacht te woelen en bij het ochtendgloren stond hij gebroken op. Het arme dier had last van een schuldig geweten.

Maar zij voelde zich nergens schuldig om. Het was laat, ze wilde gewoon slapen.

Het licht in de gang ging aan. Dat was haar dochttertje. Die was bang in het donker, daarom deed ze overal het licht aan als ze naar het toilet moest.

Soms hielden ze een gevangene opzettelijk wakker, om hem te laten praten. Een mens dagenlang wakker houden, dat scheen zo'n beetje het wreedste te zijn dat je hem aan kon doen. Wat ze al niet verzinnen...

Nu moest zij ook naar het toilet; dat kwam door het uitstapje naar het balkon. Hopelijk treuzelde haar schatje niet zo lang. Soms ging ze een half uur op de wc zitten. Maar ze wilde nu niet tegen haar praten, anders werd ze misschien echt wakker.

Lynn keek naar de muur waartegen haar bed stond. Haar ogen waren inmiddels gewend aan het

duister, maar ze zag toch nog patronen, die langzaam verschoven met de beweging van haar oogbol mee.

Haar grote teen begon zeer te doen. Dit wordt niks, dacht ze geërgerd. Ik doe geen oog meer dicht. Ze krijgt nog vijf minuten, dan haal ik ze van de wc af.

Drie uur later klom Lynn moeizaam uit bed. Ze moest heel erg plassen. Verbaasd keek ze naar de verlichte cijfers op haar wekker.

Dit is ook fijn, dacht ze, half slapend naar het toilet sloffen en dan weer lekker onder de dekens.

Ze krabde zich behaaglijk aan een bil en geeuwde lui, maar bij de deur draaide ze zich om. Op de tast vond ze de kabel van de telefoon. Ze rukte de stekker uit de muur en slofte daarna verder naar het toilet.

Lekker, dacht ze, rillend van genot. Heerlijk, gewoon.